

POSTOJANI U MOLITVI

7. vazmena nedjelja, A

Sve ima svoje vrijeme, veli Propovjednik. Jasno nam je da vlat pšenice neće brže rasti budemo li je potezali i da dijete neće ranije sazreti zabranimo li mu da se igra. Za rađanje i rast treba vremena. Za određene spoznaje treba vremena. Međutim, čovjek je često nestrpljiv. Mučno mu je čekati, pogotovo iščekivati nešto što ne zna kako će doći. Upravo je to slika apostola poslije Kristova uskrsnuća, pogotovo nakon što je Isus uzet na nebo.

Eno ih u gornjoj sobi. Ne znaju još što će biti s njima i što im je činiti. Zbunjeni su. Nesigurni. Osjećaju u sebi strah i tjeskobu da bi mogli stradati kao Isus, a u isto vrijeme vide i znaju da je Krist pobijedio smrt. Znaju i osjećaju da je uskrsnuli Isus s njima, da se ne bi trebali ničega bojati, no u isto vrijeme osjećaju kako im nedostaje nečega važnoga da bi mogli krenuti. Slute da bi im onaj obećani Tješitelj trebao otvoriti um i srce i ispuniti ih hrabrošću. No, kada će se to zbiti i na koji način, nisu mogli znati. Mogli su jednostavno ili čekati ili odustati.

I, evo, iako tjeskobni i nesigurni, donose najbolju moguću odluku: ostaju zajedno i ustrajavaju u molitvi. Bilo je to deset dana “duhovnih vježbi”. Vrijeme šutnje, vrijeme pripreve, vrijeme sazrijevanja. Nije to bio gubitak vremena. Kao da je Duhu Svetom bilo potrebno desetak dana njihove bliže pripreve da ih “zateče i budne u molitvi i raspjevane u pjesmi”.

Tako apostoli. Međutim, Biblija nam donosi i niz drugih primjera. Nije li Mojsije boravio više godina na Sinaju dok nije dospio do gorućeg grma? Tako je i narod čak četrdeset godina hodio pustinjom. I gospodin je Isus na početku javnog djelovanja boravio u pustinji četrdeset dana. Sjetit ćemo se da ono Pavao nakon svojega krštenja tri dana nije ni jeo ni pio... Mnogi nam sveci svjedoče o vremenima zrenja i čekanja. Tako sveti Ivan od Križa spominje “*noche obscura*” – “tamnu noć” tjeskobe i suhoće kada se čovjek osjeća odvojenim od Boga. I ta je njegova noć potrajala više godina. I što su svi oni činili? Ustrajavali su u molitvi i traženju Boga. Tako su iz svojih pustinja mogli izaći ohrabreni, prosvijetljeni i ojačani.

Vidimo li se ovdje? Zar ne da i ja imam svojih pustinja i svojih dana iščekivanja. Možda se upravo ovih dana nalazim u svojoj “tamnoj noći”, u nesigurnosti i traženju. Možda je upravo mene pogodila nesreća pa sada ne razumijem ni sebe ni svoj život. Možda osjećam kako se na trenutke ljulja moja vjera, sigurnost mojih dosadašnjih stavova i izbora. “*Kad su temelji uzluljani, što da učini pravednik? Gospodin je u svom svetom hramu!*” Dakle, učinimo kao i apostoli. Prihvatimo tu tišinu, tu Božju skrivenost i njegovu šutnju i – molimo. Pojedinačno i zajednički. “*Noć i dan vapijem tebi*”, veli psalmist. Tražimo Gospodina, obraćajmo mu se s pouzdanjem. I, što je najvažnije, ne zdvajajmo kad ne dobijemo odmah odgovora. Jer, upravo je to put čovjeka Božjega: svjetlost, ali i oblaci; snaga Božja u nama i slabost naše naravi. “*Zato, uspravite ruke klonule i koljena klecava*” (Heb 12,12).

Apostoli su bili zajedno i ustrajali su u molitvi. I dočekali su najveći Božji dar – Duha Svetoga. Sigurno je da će i naša ustrajnost donijeti svakome pojedino i svima zajedno mir, sigurnost, radost i zajedništvo jednih s drugima i s Bogom.

Zvonko Pažin